

ВЪРА и ДЪЛО

Бюлетин на II Каварненска енория на храм „Св. вмчк Георги“

брой 2 (22), година VI, април 2020 г.

Раздава се даром

Основан е през м. декември 1940 г.

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Тъй мрачно е, тъй тъжно е в света! ..

А как радостно ще запееят през Пасхалната нощ камбаните?

Не затова ли, че праз мрака ще забляскат светкавиците на възкресението?

Не затова ли, че покачената на кръста Правда – мъчена, поругана, убивана, - за миг умряла – възкръсна, и, озарявайки тъмнината със своята всепобедна сила, изгълва цялата вселена с ликуването: Христос възкресе!

Мрачно е в света, тъжно е в света, ала не е мрачно и тъжно в душата на вярващия.

На радостен празник възкръсналият Христос зове тая душа – зове я в най-скръбните дни на нашето земно битие;

Ако сме глухи и не Го чуем – нека знаем – Той няма да спре да зове!

Ако сме слепи да видим светлината на Пасхалното Слънце – нека знаем – То няма да спре да свети!

Ако не усетим нежния мирис на райските лилии, разкриващи сърца в нощта на великото чудо, те няма да престанат да благоухаят!

Ако езикът ни е отровен, за да не можем да вкусим пасхалния хляб на ангелите, тоя хляб ще оследи, ако не нас, то духовно гладните!

Ако устните са огрубели, за да не чувстват чистата радост на Пасхалната целувка, придружена с възгласите: „Христос възкресе!“ – Воистину възкресе!“, тая целувка все пак ще цъфти по устните на благочестивите!

Бийте железните си езици о стените на сладкозвънтящата мед, камбани пасхални, и напомняйте ни литаври, ликуващи всред празника велик!

Удряйте желязото – символа на силата – в мъдрата мед, разнасяйте, о глашатаи църковни, върховната власт на Словото, незаглушимия глас на Логоса – тоя предначален и непостижим за безмолитвеното съзнание чертог на Бога и вечността!

Като невидими райски птици, слезли от висините, изгълнайте с ликуване и радост пасхалната нощ!

Претгълнете я, като златен потир, с елмазна, небесна влага – да се разлее тя, да пои и напоява изсъхналата земя и пропукалите се от суша и адски пек човешки души!

Пейте камбани!

Нека звездите, слезли от небето и пламнали като чисти воценици в ръцете на възкръсналите от гроба на всекидневието мъртъвци, прорежат с блясъка си тъмната земна – залегнала, като сажди в мъгла, в сърцата човешки – и да падне по звезда небесна във всяка душа човешка, да оследи горчивата вода в източниците земни!

Бийте камбани! Пейте камбани!

Ликуйте камбани!

Зове те камбани на възкресението: да заглъхне всяка вражда и злоба; да се облече в светлина всяка тъма:

„Се бо входи Царь славъ...“

Нека победителите на земното царство се почувстват в тоя небесен час посрамени, защото възкресението ще възвести краткия ден на победата им, купена с беззаконие!

Нека богатите се почувстват бедни около своите земни съкровища, защото възкресението ще им извести тайната на богатството и припчата за игленото ухо.

Силните да се видят слаби, насилниците – роби, защото възкресението е победа над смъртта, над опустошения от Христа ад. А какво са победителите, богатите, силните, насилниците, ако не обречени чеда на смъртта и ада?

Бийте Камбани!

Пейте камбани!

Ликуйте, Камбани!

Христос Воскресе!

† Софийски Стефан

Сборник от избрани речи, слова, поучения, статии и архипастирски нагътствия. Печ. Т. Т. Драгиев и сие, София, 1942, с. 190-191

ЕДИНСТВО ПО ВРЕМЕ НА ПАНДЕМИЯ

През този Велик пост за нас дойде голямо изкушение – пандемия, която обхвана целия свят. Това глобализирано, огромно кълбо, се оказа в плен на своята увереност, че човешкото знание вече няма граници и хората могат да бъдат заедно по всяко време и на всяко място чрез технологиите, създадени от човека. Тази изкуствено създадена „заедност“ обаче изведнъж се оказа капац, който шпакна пред опасността от болест и смърт – много държави затвориха своите граници, хората спряха обичайните си дейности и дори се изолираха вкъщи от най-близките си роднини и приятели, за да опазят живота и здравето си – най-висшата ценност за днешния свят.

Вирсът засена това което човекът винаги е възпявал по различен начин – любовта и приятелството. В условия на световна пандемия човекът остана сам, без никого – сам в любовта си, сам с толкова много приятели и познати в света, в който когато поиска, може да стигне до всяка точка на земното кълбо. Човекът се оказа завистим от един микроскопичен и опасен противник, който просто го затвори у дома и блокира обичай-

ния му живот.

Този вирус влезе, разбира се, и в Църквата. Едва ли някой някога си е представял, че ще спори по въпроса има ли зараза в Църквата и как да се причастяваме по време на пандемия. Но ето, че се случи. И засега Тайнството на Църквата – св. Евхаристия и животът в нея.

Публикувани бяха мнения на руски, гръцки, български свещеници, и бе радостно, че толкова много християни четат, интересуват се, пишат, съгласни са, или не са съгласни с мненията, говорят дръзновено... Прочетох мнения на синоди, на знаменити богослови и всичко това много ме обогати и удовлетвори. Но през цялото време търсех още едно малко и много важно нещо, което ме интересуваше най-много. Не можах да си отповоря на въпроса, как ще се спасяваме в условия на пандемия, която изисква да останем сами, когато ние знаем, че **като християни се спасяваме в общност?**

Всяка енорийска църква е една евхаристийна общност в Христос. Ние заедно принасяме благодарствената жертва на

общото дело и така живеем. Евхаристийната общност е нашата християнска същност, духовното ни семейство, тъканта на християнския живот.

Но ето, че смисълът на тази евхаристийна общност вече е поставен под въпрос само с действието на един микроскопичен вирус, защото колкото и да се бунтуваме, разбрахме, че ние просто не бива да се събираме в храма, за да извършваме общото дело, защото можем да предадем вируса на другите около нас и той да бъде смъртоносен за тях. Това, което бяхме чели в богословските книги, не можеше да остане реалност, защото животът в общност е свързан с приятелство, докосване, прегръдка, общуване. А вирусът напада точно този вид общуване и принуди хората да се изолират. За колко време – все още не знаем. И ми се струва, не, убедена съм, че това беше важният въпрос, който измести всички останали.

Фактът, че толкова време митрополити и свещеници призоваваха да не отиваме в храма и да останем вкъщи, беше показателен за едно важно нещо – в какво сме се научили да вярваме. Ако се бяхме учили на грижа и отговорност към ближния, нямаше да е нужно призивите да бъдат така многобройни и настоятелни. Защото ако сме вярвали, че в Църквата няма зарази и там сме запазени от всякакви болести, ето, че тази наша вяра се оказа погрешна.

Световните меди донесоха вест, че са се заразили хора в храмове, на богослужение. Един такъв беше случаят с Киево-Печорската лавра, която е запечатана, след като митрополитът призовавал хората да се прегръцат, а впоследствие 4 монаси са болни, а други 50 човека са поставени в изолация. Загова в такива важни моменти, когато трябва да се прояви разум, човек може да разбере в какво и как е вярвал. Вирусът е опасен и подъл противник, но той помогна в едно важно действие – започнаха да се рушат идолите на нашето благочестие.

Изведнџ това, което трябваше да бъде признак на християнска благочестие – да ходиш редовно на църква, се оказа невъзможно и дори опасно. Мнението, че „в Църквата няма зарази и никога не е имало“ се оказа не просто невярно, но и откровена измислица. Изведнџ покрай тази пандемия пролича, че българският народ е много благочестив, той редовно ходи на богослужение, причастява се, разбира от евхаристийно богословие и вирусология, и този народ се сети, че никой и никога не може да го накара да спре да ходи на църква. Поне за две или три седмици. Дори посланията на нашите митрополити да останем у дома и да се лишим от богослужение за определен период като жертва към ближния, увиснаха във въздуха пред силата на „българското благочестие“.

Тази криза обаче повдигна завесата на нашия *индивидуализъм*^[1], който толкова много се опитвахме да избегнем през всичките тези години на свобода във вярата. Веднага пролича, че ние трудно се съобразяваме и не спазваме неписаните закони на църковната общност, най-важният от които е *законът за любовта*. „Новото в християнската заповед за любовта се съдържа в това, че ние трябва да обичаме ближния си като самите себе си. Това е нещо повече от поставянето му наравно с нас, от отъждествяването му с нас; това означава да виждаме себе си в другия, във възлюбения, а не в нас самите...“^[2]

Любовта и грижата за ближния отстъпиха място на любовта и грижата за собствените нужди – аз имам нужда да отида на църква и ще отида, каквото и да ми казват държавните и църковни власти. Аз вярвам, че няма да се заразя, защото Господ ме пази и никога няма да позволи да се разболея – този егоистичен начин на мислене и предизвикателство към Бога, започна да се разпространява по-бързо дори от коронавируса. Вярата в Тайнството отстъпиха място на вярата, че няма да се заразим, а грижата за ближния започна да отстъпва място на грижата за себе си. И тогава пролича доколко ние можем и сме се научили на живот в църковна община. Това изпитание, пред което сме изправени, е изпитание преди всичко на личната вяра, на свободния избор, на отговорността, която стои пред всеки християнин. И може би то беше необходимо, за да осмислим за първи път какво точно ни е водило в храма досега – дали някакъв наш идол, благочестиво скрит в сърцето ни, или наистина желанието за общото дело на Литургията. Дали любовта към Христос или любовта към себе си. И вярвам, че след края на тази криза, ще осмислим Литургията наистина като общо дело, на което принасяме благодарствената жертва пред Бога за целия свят. Ще разберем, че Църквата е мястото на нашето

спасение и че нашето участие в нея е важно и трябва да бъде постоянно, че нашият живот трябва да бъде... литургия.

За много хора в тези дни се оказа изкушение и начинът на *причастяване*. Причастната лъжица се оказа преетния камък, който повдигна буря от дискусии в поместните църкви. Но аз мисля, че не е толкова важно как ще приемаме Христос, важното е, пак да сме заедно, пак да принасяме благодарствената жертва, пак да служим една Евхаристия и пак да се причастяваме всички от една Чаша. *Важна е Чашата, а не лъжицата*. Спорът за лъжицата обаче измести фокуса от другия много важен проблем: *как ще продължи да съществува църковната общност*, която трябва да бъде „винаги всички и винаги заедно“ на едно място? Как ще продължим този начин на общение и принасяне на благодарствената жертва, когато Литургията е общо дело, а ние не можем да се събираме „на едно и също“^[3]? Не измести ли въпросът за лъжицата въпросът за Чашата и *общността*, събрана около св. Дарове?

Църквата не може да съществува без живот в общност, защото християнската нравственост винаги е имала литургично измерение, а Литургията е основен център на християнския живот и тя е пулсът, с който тупти всяко християнско сърце. Но този начин на живот, който ни предлага страхът от болестта, трудно може да бъде приет от църковната общност, защото така тя се променя до неузнаваемост, а човекът се затваря отново в своята индивидуалност и самота: „Животът на Църквата не може да бъде отнесен към индивидуалната религиозност и морал, защото той винаги е кинониен, тоест общностен, „социален“, *споделен живот*“^[4].

Този важен разговор за общността ще назрява тегърва и ще се води в бъдеще. Може би сега е моментът да се зарадваме на тази велика Божия милост, която ни посочва колко е сладък плодът на този *кинониен*^[5] живот и как не е възможно за човека да се спасява сам, извън него. А може би Бог изпитва и допуска за нас именно това – да осъзнаем какво е нашето разбиране за *църква*.

В тези дни обаче, когато спорим дали да затворим храмовете и да служат свещениците при затворени врати или да рискуваме да бъдем на Литургия с опасност от зараза, повече от всякога изплува важната тема за *католичността* на Църквата и нейната същност. „Същността на Църквата може да се изрази с една дума – *единство*. Самият гръцки термин „ἐκκλησία“ (църква) означава, по определението на св. Кирил Йерусалимски, „*събрание на всички заедно в единство*“^[6] и то според прот. Георги Флоровски е немислимо без единството на вярващите.

Ние не можем да решим каквото и да е проблем, защото между нас няма *единство*. Ако вместо да спорим кой е по-православен от другия, водехме разговора за католичността на Църквата и за нейното единство, за нас нямаше да има значение в този кризисен момент, че Литургията се провежда в определени храмове и не можем да присъстваме на нея заради строги мерки, именно защото Църквата е католична във всеки от своите членове и „всяка църковна община, на което и да е място, е винаги живо възплъщение на цялостната същност на Църквата“^[7].

Всички сме призвани към тази католичност, всеки един от нас. Разговорът за общността неминуемо открива и нашето задължение като християни да изразяваме това католично единство. Защото дори и само един храм в цялата епархия да извършва богослужение в такъв момент, когато трябва да останем вкъщи, Църквата пак е в единство, тя пак е католична в лицето на всеки един от нас като нейни членове. Но разногласията в Църквата не са от вчера и съгответстват от давна християнския живот. „С печал трябва да признаем – пише о. Александър Шмеман, – че ако продължаваме да изповядваме единството на Църквата, както впрочем и останалите догмати с устата си, то в нашето съзнание това единство се е превърнало в почти отвлечено понятие или пък почти подсъзнателно ние сме подменили изконния му смисъл с наши собствени понятия“^[8].

В критични моменти, когато християните трябва бъдат единни около общата Чаша, да проявят любов към ближния и да осъзнаят, че могат да бъдат опасни за другия до себе си, е необходима именно мисълта за това *съборно единство*. Ако ние не чувстваме тази католичност и не я разбираме с разума и сърцето си, естествено е да държим да бъдем в храма, защото единствено по този начин разбираме членството си в Църквата. Но ако за нас *кинониният живот* е нещо

повече от ходенето на църква, ако ние вярваме, че дори и да ни няма в храма точно в този ден, ние пак сме част от това Тяло Христово с вярата си в Тайнството на Църквата, за нас не би трябвало да е проблем отсъствието от храма по време на пафемия. Защото любовта към Бога и ближния надхвърля всяка друга любов.

презвитера Ренета Трифонова

^[1] В своя труд „Библия, Църква, Предание“ прот. Г. Флоровски казва, че да бъдеш християнин в миналото означавало просто да принадлежиш към една общност, а да бъдеш с „братята“ в „заедност“ с тях, защото християнството означава „общ живот“, „живот в общуване“. Вж. Georges

Florovsky, *Bible, Church, Tradition: An Eastern Orthodox View*, p. 59.

^[2] Библия, Църква, Предание, Г. Фларовски, с. 51.

^[3] Афанасиев, Н. Трапеза Господня. В. Търново: Практис, 1999, с. 29.

^[4] Тутеков, С. Общението – същност на живота. Християнство и култура/12/2004.

^[5] Кинония (гр. κοινονία) – приобщаване, общение, съпричастие и пълнота на живота в Бога.

^[6] Шмеман, А. Неселни статии и беседи. София, Комунистас, 2014, с. 238.

^[7] Пак там, с. 242.

^[8] Пак там, с. 238.

КОРОНА КРИЗА

Светът е в криза. За пореден път, но както никога до сега. Задъханото ни и забързано незнайно накъде ежедневие беше принудително стопирано и изведнъж се оказахме в почти непозната реалност – тази на живота с ценност и смисъл. Изправихме се пред много възможности – за дълго отлаганите срещи със себе си, с другия човек, с тишината и отговорността, за осъзнаване на решенията, любовта и съмненията. Изправихме се пред най-голямата възможност – да се срещнем с Бога в сърцата си и да го молим да ни дарува покаяние.

Ситуацията, в която човечеството беше поставено в рамките на броени седмици е безпрецедентна в цялата история на творението. Едва ли има човек, който да не е засетнат от нея, но и да има – става въпрос за не голям брой. Останахме затворени в домовете си с тези, които трябва да са ни най-близки и се оказва, че не знаем как да общуваме с тях. Озовахме се пред предизвикателството на личностната криза – разкъсвани от противоречия, страхове и съмнения, се объркахме и не знаехме накъде да насочим взор. Медилите ни заляха с прогнози, по-страшни от апокалиптичните. Много хора загубиха работата си, фалираха бизнеси, а перспективите за бъдещето са твърде неясни. Дават ни справки за броя на заболялите и заедно с него за броя на тези, които са преминали отвъд... Преминахме на работен режим в електронни условия и все повече заговорихме за това, че в този режим ще функционираме все повече занапред.

Бяхме и все още сме стресирани. Все пак е невиджана криза. И най-големият въпрос е как ще излезем от нея. В каква посока ще продължи развитието ни – нашето собствено и на човечеството като цяло. В началото на цялото това изпитание една близка ми каза, че не вижда какво добро може да излезе от тази ситуация. „Как какво? – казах ѝ. – Я се замисли колко хора ще кажат „Прости!“, колко хора ще кажат „Прощавам!“ . Тя се съгласи и изведнъж стана спокойна.

После светът утихна... Неочаквано се оказа, че може да се живее без толкова много излишни неща, без толкова много излишни напрежения. Смирихме се сякаш и насочихме погледа си към най-близките. Но започнаха и неминемите полемики – за мерките, за ограниченията, за истините и лъжите, за ужасната и подмолна световна конспирация и за края на света. Съвсем логично се постави и въпросът за посещението на храмовете, за струпането на хора, за риска от зараза, за личната ни отговорност. Единствено не можах да разбера как на някоя му хрумна, че Светото Причастие може да пренася зараза. Та нали в чашата е Сам Христос! Този, Който излекува всяка болест и залича всеки грях. Нима може Той да се зарази, че и да предаде зараза?! Ако имаме подобни съмнения, простете, но по-добре е да не пристъпваме към Чашата. Това не е хляб и вино. Това е Сам нашият Спасител, выпльтил се заради нас, живял заради нас, разпънал се заради и възкръснал, също заради нас. И не по задължение, а от любов. Заради същата онази Любов, с която и сега гледа на нашите спорове и дребнави, макар и често богословски издържани, нападки.

Така в тази тишина и кръсък едновременно, все повече приближаваме към деня на Възкресението. Празника на празниците. Помиряването на човека с Бога. Изкуплението. Надеждата. Върхът на Любовта. Как ще празнуваме това Възкресение? Всеки у дома, всеки със себе си... Ще се разбягаме ли като апостоли или ще извървим пътя до Голгота с Него, заради това, че не можем без Него?

В развихрилите се напоследък спорове за и против посеще-

нието на храмовете, за и против причастяването на верните, за и против послушанието и съобразяването с потребностите, но и със страховете на ближния, най-много ми липсва погледът, устремен към Христос. Чува се, макар и единични, но уверени призови към покаяние. За нас, съвременните християни, всичко изглежда толкова ясно. Всичко, без смисъла на Християнството. Защото то е покаяние, то е любов, то е стремеж и път към Бога и към другия човек. Тази криза не е нищо друго освен поредната възможност, която Бог ни дава, за да дойдем на себе си, за да се съкрушат сърцата ни и в онези най-трудни моменти, когато собствените ни сили не достигат и страхът ни задушава, да извикаме към Него, да помолим за помощ и да Го оставим да ни промени отвътре.

Защото, простете ми, но с нашите спорове не правим друго освен отново да разпъваме Христос, да Го бичуваме с думи, с обвинения и страхове. Не казвам да бъдем неразумни и дръзки, нито пък самонадеяно да се залъгаме, че щом сме християни сме недосегаеми за злото. Не сме. Също толкова крехки и уязвими сме, каквито са и тези, които не Го познават. Но нима можем да се страхуваме. Не, категорично не бива да се оставяме на каквото и да било страх. Не само защото съвършената любов прогонва страха (1Иоан 4:18), а и защото когато казваме „да бъде Твоята воля“ би следвало изцяло да се предадем на нея.

Получи се така, че в тази извънредна ситуация се наложи всеки ден да ходя на работа. Пътувам предимно с градски транспорт и въпреки че спазвам всички препоръки, не съм сигурна, че съм защитена. И се уповавам на Него. Не заради себе си, а заради тези, с които живея и общувам и не бих искала да заразя. Не е моя воля, но изтълнявам задължението си. И вярвам, че Бог ще даде единствено полезното за мен и близките ми. Не искам да се заразявам, но ако Бог допусне – и това е Негова воля. Нима само доброто трябва да приемаме от Господ? – беше възкликнал Иов.

А ако ме питате дали се страхувам – не. Защото Го обичам. Вярвам Му и Му се доверявам. Защото доверието е онова, което най-много ни свързва с някого. А то е невъзможно без любов.

Докато пиша тези не много подредени размисли неволно се сетвам за едно удивително произведение – „Бен Хур“. Книгата не съм чела, но филмите по нея съм гледала. Особено този от 1959 г., който ми е любим. Уникален разказ за любовта, която преминава през омразата и отмъщението, за да стигне до прощката в подножието на Христовия кръст. Цялото произведение е наситено със силни моменти, но особено силен е финалът, когато главният герой – все още напълно потресен – разказва как е следвал Христос, макар и отдалеч, и се е озовал близо до Него в последните минути от земния Му живот.

Иуда Бен Хур е еврейски принц, връстник на Иисус, осъден несправедливо от най-добрия си приятел-римлянин, който предава на мъчителна съдба цялото му семейство. Във филма Бен Хур два пъти среща Христос. Първата среща е по време на пътя към галерите, в които е осъден на каторга. На стражата е забранено да дава вода на този затворник и той съвсем изнемогнал почти изгубва съзнание върху прашно-песъчливата земя на едно село, в което спират за почивка. „Господи!“ – отронват усните му. И в този миг един човек загребва вода и поставя съда в ръцете на Бен Хур. Стражата се развива, че не бива. Видял ръка, за да бичува и затворника, и нарушителя на заповедта, но ръката просто се отпуска под

погледа на този необикновен човек. Няма кадър с лицето му, но зрителят усеща, че се случва нещо отвъд обяснимото...

Еврейският принц оцелява. И се връща, за да отмъсти. Никакви призиви за прошка, отправени дори от любимата жена Естер, не могат да разколебят решителното му намерение. Жаждата за мъст е превзела сърцето му и с особена сила тя се разгаря когато открива майка си и сестра си, болни от проказа. Но ето – надежда има. Разказват, че един нов Учител лекува всяка болест и Иуда Бен Хур решително тръгва към Йерусалим. В ръцете си носи умиращата си сестра. Майка му е подкрепяна от Естер. О, да – тя решително вярва, че Христос ще помогне и на тях, ще изцели проказата и най-вече ще заличи жаждата за мъст.

Но влизайки в града разбират, че Този Когото търсят е осъден на кръстна смърт и процесията върви към Голгота. В този път има много драматични моменти. Особено силен е този, в който Бен Хур поглежда изпонараненото лице на Христос и го познава. Той е същият дърводелец, подал му спасителните глътки вода. От този миг нататък той не може да се откъсне от Осъдения Праведник. И стипа до подножието на Кръста. След-

ва смъртта, притъмнялото небе и трусят. По време на бурята майка му и сестра му получават милост и проказата отстъпва. А след катаклизмите Бен Хур се завръща друг... „Бях там – казва той – и чух думите Му „Отче, не зачитай тоя им грях!““. И този глас огне меча от ръцете ми...“.

Криза е. И в тази криза ние намерихме сили да вземем мечовете си и да сечем... А идва Възкресението. И аз искам ръцете ми да са свободни и устремени към Него. Както и сърцето ми.

Не мога на никого да кажа как да постъпи в нощта на Празника на празниците, нито пък в дните преди и след него. И аз не знам къде ще съм тогава. Но не от страх или заради нечий упреци. Искам да съм в храма и да се причастя. Но каквото Бог даде. Защото където и да сме, важно е да сме Христови. Да търсим Неговата воля вместо своята. Да отстъпим от своето желание, разбирание, стремеж. За да бъдем с Него, за да видим Него и да Го приемем в сърцата си. А с Него – мира, правдата и радостта. И Животът в изобилие – също.

Христос Воскресе! Да не го забравяме никога!

Ивана Радонова

КОРИЧКА ВЯРА

Поетесата Румяна Попова-Бакърджиева по образование е културолог, а по призвание – съпруга и майка. По занятие е консултант в семейната фирма за мебели.

Руми пише стихове от ученическа възраст и счита, че поезията винаги я е изразявала най-пълно. Публикувала е в десетки алманаси и антологии. Участвала е в рецитали, авторка е и на текстове за песни.

Творчеството си разделя на два периода – преди и след кръщението ѝ и обръщането в християнската вяра.

Разказва за себе си, че е израснала във време на атеизъм и в семейството ѝ не са се водели разговори за Бога. Това е сериозен парадокс, предвид факта, че в рода им е имало няколко поколения свещеници, като последният от тях е живял в края на деветнадесети век. Наследниците им носят фамилията Попови, но дълго не са познавали същността на християнството.

Руми се впуска напълно сама в търсенето на изгубените стойности на своята християнска идентичност. Това търсене е изпълнено с много тревоги, съмнения, страхове, тъй като до себе си тя няма вярващ човек, на когото да се опре, от когото да се учи, който да ѝ бъде духовен пример. След поредица лутания в погрешни посоки, едва на 33-годишна възраст Руми преживява своето лично покаяние и обръщане.

Божие Слово, тайнствата, общността на верните – всичко това е невероятно откритие за поетесата. То я разтърсва до дъно и изцяло я променя. Така тя започва да навлиза все по-навътре в душата си, да се бори със старите си навици и пороци, да се радва на малките неща в живота, да цени хората около себе си.

Напълно се преобразява и перото ѝ. Стиховете ѝ придобиват изцяло християнски дух. Вълнуват я покаянието, прощката, неоголичната любов, молитвата – все нови, но далеч по-дълбоки и смислени теми.

Руми осъзнава, че заниманието с християнска поезия ще я превърне малко или много в аутсайдер сред останалите поети в България. И наистина тя често преживява неразбирание, но това не я отказва. Все по-ясно си дава сметка, че талантът ѝ е дар от Бога и не е за лична полза, за суета и овадии. Писането за Руми е вече призвание и днес изповядва разбирането, че талантът не бива да се пропилява, а да се преумножава за слава Божия.

В началото на 2018 година поетесата набира смелост да из-

даде своята първа самостоятелна стихосбирка „Коричка вяра“. Самата тя определя книгата си като смело послание от дълбочината на душата ѝ, послание към всички, които като нея дълго се лутат, търсейки смисъла на своя живот. В стихове Руми споделя с читателите личния си път към вярата.

През декември 2019 година излиза от печат и втората ѝ стихосбирка „И вкусих Светлината“. В нея са събрани текстове, по-подходящи за хора, които вече са повярвали в Христа и преминават по трудния път на личното си преобразяване. В рими авторката изповядва вътрешните си борби, лутания и малки победи под Десницата Божия.

Всички, които биха искали да четат стихове на Румяна Попова-Бакърджиева могат да го направят в социалните мрежи, както и на творческия ѝ сайт: www.korichkaviara.eu.

ВД

И ВКУСИХ СВЕТЛИНАТА

„Аз съм светлината на суета; който Ме последва, той не ще ходи в мрака, а ще има светлината на живота.“ (Йоан 8:12)

Претъгнах се в това, което бях.
Засенчвах се. Не виждах светлината.
Разтварях радостта си в суета
и преобличах в Его свободата.
По пътя си оставях празнота,
а вярвах, че съм сеела надежда.
Очаквала съм смисъл от неща,
които издълбоко ме изцеждат...

До онзи миг на истинска тъга,
на болка в дълбината на сърцето,
когато най-накрая осъзнах,
че маските зарастат на лицето.
Малцина носят истинска любов,
живеем с подменена самоличност
и се разливат мигове живот
в отрови от неистова себичност...

Но няма жребий. Вярата избрах,
а изборът се гласа от душата!
Претъгнах се в това, което бях,
но се снижих и вкусих Светлината!!!

храм „Св. вмчк Георги“

9650 Каварна, ул. „Г. С. Раковски“ 2, тел.: 0570 82584

Основател на енорийския бюлетин: **о. Василий Яков**
Идея за възстановяване на изданието, съставител и издател:
Атанас Димитров – АтаДим, редактор: д-р Ивана Радонова,
предпечатна подготовка: Бисер Стоянов
ISSN 2535 – 0455

Екипът на „Вяра и Дело“ търси съмишленици и подкрепа! Всеки желаещ може да ни помогне по най-удачния за него или нея начин: писане на статии, репортажи, пътеписи, преводи, разпространение на бюлетина и др.

За нас ще е радост присъединяването на всеки от вас! Ще се радваме и да споделяме своите умения и заедно да придобиваме нови. Всяка помощ е добре дошла, а всеки помощник – част от богатата съкровищница на сърцата.

За повече информация – dompro@abv.bg, 088 9289387.

Може да четете напълно безплатно броевете на „Вяра и Дело“ в интернет – <https://renetrifonova.wordpress.com/вяра-и-дело>